

PROLOGI

Istun peilityynen järven rannalla elokuisessa iltahämyssä lentokoneen kierrellessä yläpuolellani. Saunasta tuleva savun tuoksu tunkeutuu sieraimiini. Mietin ideaa, joka seurasi erikoista tapahtumaketjua.

Vein vanhan sohvan verhoiltavaksi Kummolan verhoiluliikkeeseen Turussa. Kummola asui Karjakujalla vanhassa omakotitalossa, johon kuului ulkorakennuksia. Yhdessä niistä hän piti liikeyritystään, ja toisessa olivat hänen rakkaat harrastuksensa, vanhat moottoripyörät. Erityisen ylpeä hän oli kahdesta 1970-luvun alun seiskapuolikkaasta *Kawasakistaan*, jotka hän oli entisöinyt.

Kiinnostuin pyöristä, koska olin nuorena haaveillut sellaisesta asuessani Keski-Suomessa. Pyysin Kummolaa näyttämään toisen Kawasakeistaan.

Istahtaessani sen selkään muistin, että eräällä nuoruuden koulukaverillani, Risillä, oli ollut sellainen.

Hän oli aina ”otsikoissa” sekä hyvässä että pahassa.

Mitäkähän Risille kuuluu nykyään? En ollut kuullut hänestä sen koommin, kun muutin lukion jälkeen kotipaikkakunnaltani pääkaupunkiseudulle opiskelemaan.

Kysyin Kummolalta, suostuisiko hän myymään toisen pyöristään.

Hän ei halunnut luopua kummastakaan, ei ainakaan vielä. Lupasin palata myöhemmin asiaan.

Olin työmatkalla Keski-Suomessa ja siirtänyt mielestäni pois pyöräasian ja tapaamiseni Kummolan kanssa, kunnes kaikki aktivoitui uudelleen sattumalta. Vai oliko se sattumaa?

Bensa-asemalla törmäsin Risin nuoruudenaikaiseen tyttöystävään Marjoon. Hän oli menossa entiseen kotikaupunkiinsa hoitamaan käytännön asioita, koska oli lähdössä matkalle. Matkasta hän ei halunnut kertoa tarkemmin, ja se herätti uteliaisuuteni.

Kysyin, vieläkö hän harrasti moottoripyöräilyä. Tiedustelin varovasti myös Risistä, mutta Marjo meni vakavaksi. Nielaisin ja jäin odottamaan.

”Etkö sinä tiennyt”, hän sanoi surullisena.

Ja niin Marjo kertoi, mitä oli tapahtunut. Hänen tavastaan puhua hitaasti ja harkiten välittyi menetys. Hänen oli vaikea puhua Risistä. Marjo oli ajatellut paljon, kokenut vielä enemmän, käynyt henkisen kivun ääriajoilla. Hänen kasvoistaan näkyi suru. Koko hänen olemuksensa väreili tuskasta.

”En ole ajatellut kirjoittaa muistelmia, mutta jos jotain kirjoittaisin, niin se selvittäisi ajatuksia”, hän tuumi ja katsoi minuun epäroiden.

”Yritetään”, sanoin Marjolle.

Näin syntyi kertomus kahdesta nuoresta, Marjosta ja Risistä: tarina rakkaudesta, yrityksestä rikkoa rajoja, löytää erilainen tapa elää raikkaasti ja voimakkaasti joka hetki. Tällä löytöretkellä on moni eksynyt, maksanut kalliin hinnan hapuilustaan. Tämä on tarina rehellisyyteen ja ehdottomuuteen pyrkivistä nuorista, jotka tekivät harkitsemattomia asioita.

Mutta emmekö me kaikki tee joskus virheitä, varsinkin nuorina!

Tarina alkaa 1970-luvun alkupuolelta keskisuomalaisesta kaupungista, tarina Marjosta ja Risistä. Mutta en kerro enempää. Annetaan Marjon tehdä se.